

ning. — Til § 26 er der stillet et Vndringsforslag om Dyrtdistillæg, der jo er en Gjentagelse af et Vndringsforslag, der i sin Tid blev stillet fra Thingets Side og vedtaget her ved sidste Finantslovsbehandling. Paa en Realitetsforhandling om dette Vndringsforslag er det naturligvis ikke nødvendigt at komme ind, og jeg skal blot i Anledning af dette og de andre større Tvistepunkter, der endnu ere tilbage fra de senere Finantslovsbehandlinger, gjøre nogle ganske korte Bemærkninger. Disse Punkter skyldes jo, som ærede Medlemmer ville erkjende, ikke noget Initiativ fra Folkethingets Side; de kom ind trods Folkethingets Ønske om Fred. Jeg vil ikke rejse nogen Behreidelse mod Nogen for at have sat dem ind. Jeg vil heller ikke ved denne Behandling udtale, at Nogen bærer Skyld derved; men jeg vil blot konstatere, hvad vistnok maa indrømmes fra alle Sider, at Aarsagen til, at de ere fremkomne, er den faktiske Omstændighed, at Regjeringen ifjor fandt det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at stille bestemte Fordringer om Bevillinger paa Finantsloven, som Regjeringen Måret forud ikke havde ønsket for nødvendigt at stille eller fastholde. Disse nye Bevillinger modsatte Folkethinget sig, idet Folkethinget stod paa samme Standpunkt, hvorpaa det og Regjeringen havde staaet iforveien med Hensyn til disse Bevillingers Nødvendighed. Følgen deraf var, at Forslagene ikke bleve vedtagne, og i Følge den Grundføetning, som vistnok er bleven fulgt gennemgaaende her i Thinget, at, naar ikke væsentlig nye Oplysninger foreligger, forandrer man ikke engang trufne Afgjørelser med Hensyn til saadanne Bevillinger — ifølge denne Grundføetning, siger jeg, fastholdt Folkethinget sin Stilling. Den høie Regjering fandt sig foranlediget til at anvende alle de konstitutionelle Midler, der stode til dens Raadighed, til at forsøge paa at faae disse Bevillinger indsatte paa Finantsloven. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt disse Midler vare i Overensstemmelse med, hvad man vilde kalde god konstitutionel Praxis eller Grundlovens Mand, — det er ligegyldigt i dette Øieblik, der er jo talt saa meget derved. Jeg skal kun anerkjende, at i Hovedtrækkene har Regjeringen ikke benyttet andre Midler end dem, som ere fuldt lovlige, og den er altsaa i sin Ret. Men det kan paa den anden Side ikke negtes, at denne meget haardnakkede Bestræbelse fra Regjeringens Side for at føre disse Bevillinger igjennem, have givet den Strid, der er kommen tilveie mellem Regjeringen og dette Thing, en noget skarpere Karakter, end den maaske ellers vilde have faaet, idet der derved er kommet et Principspørgsmaal med ind i Striden. Dette Principspørgsmaal kan vist ikke udtrykkes paa nogen rigtigere Maade, end at det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Folkethinget skal have Ret til at negte, afgjørende negte et Ministeriums Fordringer om nye Bevillinger paa Finantsloven. Jeg tror, at

det er saa korrekt udtrykt som muligt, uden at det kan give Anledning til nogen Misforstaaelse eller Misforstaaelse. Jeg kan ogsaa udtrykke det noget anderledes og med est Ord sige, at det er Spørgsmaalet om Folkethingets absolute Veto med Hensyn til Fordringer om Nybevillinger, et absolut Veto, som maa hævdes ikke alene for Folkethingets Vedkommende, men for alle de tre Statsfaktorer, der have Del i den lovgivende og navnlig i den bevillende Myndighed, — et Veto, som Ingen her tænker paa at bestride for nogen af dem, som Ingen retlig kan bestride, og som jeg tror Enhver, der vil hævde vor Forsatning i dens fulde, vistnok af Alle anerkjendte Karakter, maa erkjende er Grundtanken i den. Jeg har gjentaget dette, som jo er sagt lidt nok her i Salen, og jeg har kun nu præciseret det, fordi der fra anden Side — ikke her i Salen, saa vidt jeg har hørt, men i alt Fald andetsteds — har gjort sig andre Opfattelser gjældende af Folkethingets Stilling i denne Sag. For dem, der følge den politiske Udvikling og vide, hvad der er sket, kan der vist ikke være nogen som helst Tvivl om, at kun det, jeg her har sagt, er det, hvorefter det dreier sig; men desværre er det utvivlsomt saa, at der har vist sig en Bestræbelse for ved de andre Midler, der staa til Raadighed, at skabe en politisk Opfattelse i et Land, at give Striden en langt skarpere og større Karakter, end den har, idet man har søgt at pointere Stridens Karakter derhen, at det er Folkethinget, der vil paatvinge det andet Thing en bestemt Finantslov. At Saadant ikke er Tilfældet, fremgaaer tydeligt deraf, at det ikke er Folkethinget, der har gjort nogen som helst Fordring, men at Folkethinget kun har modsat sig Fordringer, der ere stillede fra Regjeringens Side. Jeg tør derfor nok sige, at den Opfattelse, der saaledes er gjort gjældende af Striden, er saa usandskærlig, at den kun kan forklares ved fuldstændig Mangel paa Lyst eller paa Sællighed til at følge med den politiske Udvikling og Mangel paa Kjenbskab til, hvad der virkelig er sket. Jeg skal ikke have omtalt dette, hvis det ikke var mig om at gjøre, at det, som det nu dreier sig om, bliver reduceret til, hvad det virkelig er. Jeg kan ikke opfatte disse Forsøg paa at blæse Striden op til Noget, som den ikke er, og lægge en Skyld paa Folkethinget, som dette ikke har, anderledes end som Forsøg paa at gjøre Forstaaelse umulig, Forsøg — bevidste eller ubevidste —, fremtalte af Fanatisme eller Læneløshed, Forsøg, som i alle Tilfælde ville gjøre det meget vanskeligt for Regjeringen at vise den Smødetommen, som jeg ikke tvivler om, at Regjeringen ønsker at vise. Saadanne opfattede og usandskærlige Forklaringer af, hvad Striden dreier sig om, kunne kun hidrage til, kunne faktisk tun sigte til at drive Regjeringen ind paa Fortættelsen af en Politisk, som Regjeringen selv og vistnok Alle maa erkjende ikke er til Gavn for Udviklingen her i Landet, og kun gjør Sit til at hindre Re-